

IJSBERENTOCHT

Eerste tocht van het jaar 2008. Reeds voor de 14de maal organiseert Niel hun ijsberentocht. Vele uitgaven waren het vaste traject St-Annastrand naar Niel. Maar de groeiende administratie en de stugheid van de havenpolitie maken het steeds moeilijker om dit traject nog te bevaren.

Stilaan wordt Lier - Niel het klassieke traject voor deze meestal eerste wintertocht van het jaar. Dit valt blijkbaar iets minder in de smaak bij het kajakpubliek, met gevolg een dalend aantal deelnemers. De winter is zeker niet de spelbreker, deze laat zich de laatste jaren nauwelijks voelen. We moeten al ettelijke jaren terug tellen, om ons nog een sneeuwvlaag of bittere kou te herinneren. Ook dit jaar leek het meer op een verlengde herfsttocht. Zachte temperatuur, wel wat wind, maar zelfs geen regenvlaag.

Met zevenen, neen in feite met negenen, reden we die zondagmorgen naar de Pallieterstad. Gelukkig konden we Dré nog tijdig informeren, zoniet was de jeep met kano blindelings naar St-Annake vertrokken. En ik ben er zeker van dat tegen stroom, in een kano naar Niel een zware dobber zou worden, zelfs onbegonnen werk. De weg naar de kanoclub in de schapenkoppenstad, tevens mijn geboortestad, vind ik nog altijd blindelings. Ik loodste Pol met zijn mobilhome en botenkar door de smalle steegjes tot aan het 'spuienhuis'.

Daar werden de boten afgeladen. Terwijl de drie chauffeurs zich naar Niel haastten, hadden we een zee van tijd om de 5 kajaks en de kano binnen het clubterrein te deponeren. Even twijfelde ik of de tocht wel doorging want in het clublokaal was er amper volk. Men stelde ons gerust. In Niel vertrok de autokaravaan om 9h30 en wij waren reeds ter plaatse. Nog even uitgebreid ontbijten, wat kletsen over clubleden en clubleven, om uiteindelijk de bootjes klaar te leggen op de vijver.

Na een wat ongelukkige start van een paar jaar geleden, waar enkele deelnemers bij het instappen reeds in het Netesop tuimelden, heeft men wijselijk besloten de vaste trappen van de Lierse kanoclub te gebruiken. Dit houdt wel in, dat de ganse troep over tweemaal één ladder moet.

Eerste uitstap op het einde van de oude arm van de Nete, vervolgens je transportmiddel over de dijk sjourren, om tenslotte langs die ene, andere trap het bruine Netewater van nabij te aanschouwen. Dit vraagt tijd, geduld en soms ook beetje communicatie techniek.

Pol en Dré waren bij de laatste chauffeurs die de organisatie terug naar Lier voerde. Dus waren onze snelste starters in de middenmoot van het peloton, terwijl Pol wijselijk en traditiegetrouw, nog een koffie nam in de kantine.

Hij was uiteindelijk de derde laatste deelnemer die van de bewuste trap afdaalde. Ik dobberde al een tijdje in de nabijheid van dat laddertje, samen gleden we rond 11h30 onder de Leuvense brug richting Ruppel. Aan de oude bloemmolen trachtte Pol een tweezitter te helpen, die in de clinch lag met zijn roer. Het kleine oponthoud had ons starttempo al gekelderd. Terug in ons ritme, blies de wind mijn pet van het hoofd, nog voor de brug onder de ring. Even keren en mijn kleinood van het water grabbelen. Met een frisse kop, konden we het voor de derde maal proberen. Bij een startvlag, van een kajakrace die namiddag, nabij de oude melkerij, hadden we het tempo weer beet.

Het duurde een tijdje voor we een groepje deelnemers in het vizier kregen.

Bij de brug in Duffel peddelden we voorbij Dré en Martinique, bijgestaan door jeugdig talent in hun midden. Een gast die oog had voor de natuur en het dijkgebeuren, peddelen had weinig zin met zo'n twee driftkickers in de boot. Voor Walem waren we in het gezelschap geraakt van Ron en Pol de 55+. Ron zijn Thaise boot is nog in rodage. Het schijnt dat hij de eerste duizend kilometer maar een maximum snelheid van 7km/h mag ontwikkelen. Een kwestie van wrijving tussen water en veredeld polyester, een technologisch oosters hoogstandje.

Lang duurde onze samensmelting dus niet, gezien wij verplicht waren ons tempo te handhaven, om onderkoeling te vermijden. Onderkoeling kan dodelijk zijn volgens de vakliteratuur.

Na een korte afscheidsgil van Pol den oude aan Pol de jonge en mij, was het weer uitgestorven leeg voor ons uit. Net of alle andere peddelaars in het geestenrijk waren opgenomen. Het duurde een hele poos voor we eindelijk in de verte een eenzame ontwaarden. Langzaam maar zeker werd de figuur groter en groter, bij de fietsbrug waren we er zeker van. Jos was teruggekeerd uit het nirwana. Bij samenvloeiing van Nete en Dijle waren we naast zijn kajak geraakt. Jos zijn arendsogen speurde naar een rustpunt op de oever om er van zijn thee en boterhammen te genieten. Maar bij laag water in

deze contreien is dit onbegonnen werk. Een modderbad werd het zeker en met zwaar vervuilde handjes eten werd reeds in de kleuterklas aangeklaagd. We hebben het Jos uit zijn hoofd kunnen praten. Een bord warme 'linzen' soep, deed zijn menig kantelen ten voordelen van het clublokaal in Niel, dat trouwens hooguit

7 kilometers verder lag. (= 1 uur varen met die Thaise).

Onder de brug van Boom sloeg de vertwijfeling opnieuw toe. Terwijl ik en Pol naar Niel gedreven werden, bleef Jos iets achter, waarschijnlijk toch nog op zoek naar die ene, onbereikbare plek. De grootste beproeving lag nog voor ons. Die bangelijke trap naar het clublokaal, zeker bij laag water een marteling. Gelukkig maken 4 handen het werk lichter. Pol en ik weten in nood wat teamwerk kan betekenen. Met verenigde krachten werden de bootjes op het droge gelegd. Jos had zijn twijfel overwonnen en arriveerde net op tijd om nog te genieten van een helpende hand.

Na het laatste gezeul naar de botenkar, verwelkomde de verwarmde mobilhome zijn gasten!

Onderkoeling is een blanco blad in zijn register. Wat een luxe en wat zijn wij toch watjes. Hier dans je de Sirtaki in je blootje en waan je je op Santorini in volle zomer, geef ons nog een ouzo en we kunnen elke barre wintertocht aan!

Uitgeraasd en aangekleed werden de 3 boten reeds op de kar gesjord. Bij het clublokaal waren we getuigen van de aankomst van het voltallige SKK-team. Een kano en 2 kajaks rezen uit de diepte ten hemel en werden meesterlijk op het gazon geploft.

In de halfvolle kantine werd de warme soep met balletjes en brood ons deel. Het was geen probleem om een stekje te vinden. We hebben het ooit anders gekend, staande soep lepelen in een overvolle zaal is geen sinecure. Met pet, zak en zilverpapier werden de plaatsen gereserveerd voor de teamgenoten. Uiteindelijk liep de ruimte nog aardig vol. Alle tafels werden bezet. Na twee bruintjes aan clochardprijzen keerden we terug naar ons eigen clubhuis, om daar onze bruine te laten betalen.

ferre